

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Moisio, Saara; Nykänen, Elise; Oulanne, Laura; Ovaska, Anna; Seppälä, Päivi; Telakivi, Pii; Tirkkonen, Sanna

Title: Dosentit ja yliopiston muodonmuutos : havaintoja näytelmästä

Year: 2021

Version: Published version

Copyright: © 2021 Eurooppalaisen filosofian seura ry

Rights: In Copyright

Rights url: <http://rightsstatements.org/page/InC/1.0/?language=en>

Please cite the original version:

Moisio, S., Nykänen, E., Oulanne, L., Ovaska, A., Seppälä, P., Telakivi, P., & Tirkkonen, S. (2021). Dosentit ja yliopiston muodonmuutos : havaintoja näytelmästä. *Niin & näin*, 28(4), 91-94.

Dosentit ja yliopiston muodonmuutos:

Havaintoja näytelmästä

Kävimme syksyn aikana katsomassa akateemisen maailman nykytodellisuutta kuvaavan *Dosentit* (ohjaus ja käsikirjoitus Juha Jokela). Paikkaansa nyky-yliopistossa etsiville tutkijoille esitys oli oudon vapauttava kokemus: kansallisella isolla näyttämöllä nähdään kaunistelematon kuvaus yliopistomaailmasta.

Samaan aikaan kun *Dosentteja* esitetään Kansallisteatterin fiktiivisessä suomalaisessa yliopistossa, todellisessa maailmassa Tampereen yliopistossa käydään raskasta yt-prosessia ja osa säätiöyliopiston perustamiseen osallistuneista elinkeinoelämän johtajista vaatii yliopistoyhteisöläisiä viestimään "positiiviseen sävyyn". Helsingin yliopisto puolestaan sai moitteet oikeuskanslerilta, kun sen hallituksen ehdokasvalinnassa oli kierretty asianmukaista menettelyä muun muassa käsittämättömään HR-byrokraatiaan vetoamalla². Åbo Akademi taas päätyi irtisanomaan rehtorinsa, jota oli syytetty muun muassa pelon ja vaikeamisen ilmapiirin luomisesta yliopiston sisälle³.

Dosenttien juonessa tiivistyvät samat elementit: yhteisön jäsenille tuntemattomaksi muuttuneen yliopiston sisältä kantautuvan kritiikin jyrkkä tukahduttaminen ja managerialistiset johtamisen tavat. *Dosenteissa* omaa työyhteisöään tutkiva päähenkilö, sosiaalipsykologian professori Johanna Virtanen (Ria Kataja) päätyy taistelemaan tutkijayhteisön ja tieteen arvojen puolesta, kun hänen keräämänsä haastatteluaineisto paljastaa työyhteisön pahoinvoinnin.⁴

Arkiset affektit ja tutkimuksen hehku

Moni kollega on kuvannut *Dosenttien* katsojakokemuksista jotakuinkin sanoilla "ihan kuin olisi töissä". Tämä kumpuaa varmasti näytelmän tekijöiden vaikuttavan tarkasta taustatyöstä ja huolella toteutetuista yksityiskohdista, fiktiivisten diaesitysten fonttivalintoja myöten. Toisaalta kokemuksen välittömyys ja vieraannuttamisen puute voivat liittyä myös siihen, että esityksen teatterilinen toteutus on vaikuttavan vähäeleinen ja pysytteli lähes koko keston ajan matalien, hillittyjen affektien pariin. Esitelmät näyttävät esitelmiltä, kokoukset kouksilta, ja tunteita ilmaistaan niiden raameihin mahduttavin keinoin, tuskallisen tuttuun tapaan.

Tässä näytelmä eroaa kiinnostavasti esimerkiksi YLEn taannoisesta *Sisäilmaa-sarjasta*, joka myöskin tarkastelee byrokratiaa ja yhteiskunnallisesti tärkeän, humaaneille arvoille rakentuneen instituution (sarjan tapauksessa te-toimiston) romahdusta, mutta tekee sen kauhufantasian hyperbolisin keinoin. *Dosenteissa* romahdus on hiljainen ja paikancuu yksilön ruumiin oireiluun: Johanna kärsii päänsäryistä, univaikeuksista ja lopulta "ajattelukyvyyn" menetyksestä, mutta konkreettiset puitteet ympärillä pysyvät pystyssä, vaikka tiloissa onkin käynnissä jatkuva remontti.

Vähäeleisyys ja etäisyyden puute toimivat kuitenkin tunnetasolla kiinnostavasti. Näytelmää kehystävä esitelmäformaatti dioineen saa aikaan halun kaivaa muistiinpanovälineet esiin, mutta arkisuuden sijaan tunnesävyinä on innostus, Johannan toistuvasti mainitsema tutkimusenteon "hehku": onpa kiehtova näkökulma yliopistoyhteisöön! Myös pandemia-aika vaikuttanee asiaan, sillä arkisista seminaaritalanteista, joissa kokoonnutaan samaan tilaan pohtimaan jotain tärkeää, on tullut monelle harvinaisen ilo. Näytelmän viimeinen repliikki koti-ikävästä tuntuisi sisältävän esityksen kovimman affektiivisen latauksen; se yllätti ja nosti kynelet paikkaansa hakevan akateemisen paluumuuttajan silmiin. Hei kotiyliopisto, oletko vielä siellä - sinusta välitetään täällä.

Ainakin *Dosenteista* on välitetty, täysien katsomoiden mitalla. On toki helppo havainnoida, että yleisö koostuu pitkälti yliopistoväestä, jolle esityksen pienet eleet avautuvat vaivatta, mutta tähän päätelmään sisältyy myös riski. Kuten näytelmä osoittaa, nyky-yliopiston kompastuskivi on olla loputtoman kiinnostunut itse yliopistosta brändeineen ja kilpailukykyineen, sen sisällä tutkittujen ja opettajien ajattomien ajatusten sijaan. Kun ensimmäinen ei varmasti liikuta kovinkaan suurta yleisöä, jälkimmäisen hehku ulottuu kaikkiin. Tämän näkökulmanvaihdoksen *Dosentit* onnistuu sisällyttämään itseensä, perustellen siten merkityksellisyytensä myös laajemmin kuin yliopistolaisten jaettujen kokemusten esiintuojana.

Yksilön ja rakenteiden romahdus

Henkilökohtaisena romahduksena ilmenevää yliopiston rakenteen romahdusta lähestytään näytelmässä tutkijan ottein. Johanna analysoi muutoksia Simone Weilin esseeseen "Ilias eli väkivallan runoelma" (1939) kautta⁵. Väkiältä näyttäytyy voimana, joka voi muuttaa sekä voiman käyttäjän että voiman kohteen esineeksi, tahdottomaksi ja tunnottomaksi koneeksi. Johanna pohtii omia henkisiä ja ruumillisia oireitaan mahdollisina merkeinä siitä, että hän on muuttunut esineeksi yliopiston johdon näennäisesti vaihtoehtoja tarjoavan vaihtoehtottomuuden ja sosiaalisen median epä-älyllisten voimien keskellä.

Näytelmän yliopisto ei yhteisönä pysty suojelemaan itseään jatkuvilta tiedekunta- ja opetusuudistuksilta, konsulttijargonilta ja tietoteknisten järjestelmien byrokratialta, mutta Johannalle hänen oma kehonsa tarjoaa lopulta pelastuksen. Hänen oman diagnoosinsa mukaan liskoaiivot ottavat stressitilanteissa vallan ajattelussa vaadittavalta etuosalohkolta. Tämän mielen osan hetkellinen sammuminen ikään kuin koteloi hänelle tärkeimmän henkilökohtaisen kyvyn - $k_{v,y}$ -n ajatella - ja kuljettaa tämän $k_{v,y}$ -n turvaan pahimman yli. Hänen ajattelunsa torjuu yliopiston johdon suoltaman bisnesjargonin ja someälämölon, jotka uhkaavat "ylikirjoittaa" hänen minuutensa. Johannan ajattelu ei taivu h_v -äk-symään käsitesotkua ja somen hälyä, joista häntä ympäröivä todellisuus yllättäen täyttyy (ja joissa kysymys

yliopiston autonomiasta muuttuu pian "anatomyiksi" - ja kohta ollaan toivottamassa naispuolisille tutkijoille "anaaliraiskauksia"). Ajatteluk $_{v,y}$ -n hetkellisesti heikentyessä pelastuu Johannan identiteetin tärkein pilari eli perimmäinen usko akateemisen elämänmuodon mahdollisuuteen.

Dosenttien kuvausta Johannan luhistumisesta on mahdollista tulkita yksilöpsykologisenä *burn out* -kerptomuksena ja siten analysoida näytelmää yhtenä esimerkkinä nykypäivän työelämän $k_{v,y}$ -stä ajaa ihminen ääri rajoilleen ja lopulta uuvuttaa tämä. Tällöin ihmisen ainoaksi vaihtoehdoksi jää pitkä sairausloma ja toipumisen jälkeinen maisemanvaihdos. Johanna päätyykin näytelmän lopussa sairauslomalle. Pahimmasta selviytyään hän päättää ryhtyä osaksi Suomen yliopistoissa 2010-luvulla kiihtynyttä aivovuotoa. Tällä tavoin Johannan kohtalossa kiteytyy työuupumustilanteissa valitettavan tyypillinen selviytymismalli: vastuu toipumisesta jää yksilölle ja työyhteisössä ei lopulta muutu mikään. Johanna saa takaisin oman tutkijan autonomiansa suunnitteleamalla muuttoa ulkomaille, mutta yliopistossa ei tapahdu muutoksia, jotka takaisivat Suomessa tutkijoiden ja tutkijayhteisön autonomian.

Dosenteissa käy kuitenkin selväksi, että Johannan romahduksen alkupiste on yliopistossa ja sen "uudistuneissa" rakenteissa. Tutkiessaan jatkuvien, uudistusten yliopistolaisissa herättämiä ajatuksia ja tunteita Johannasta tulee ikään kuin säiliö kaikelle yliopistoyhteisöön kerään-

tyneelle pahoinvoinnille. Simone Weilin teoretisoimat voimat muuttavat Johannaa yhä enemmän esineen kaltaiseksi. Hänestä tulee säilövä objekti, joka ottaa sisäänsä myös kollegojensa kokemukset objektiksi muuttumisesta yliopiston johdon voiman alla. Lopulta tiedekunnan ja yliopiston johto asettuvat neuvotteluhuoneen pöydän toiselle puolelle suoraan Johannaa ja hänen tutkimustaan vastaan. Vihjaamalla Johannan heikentyneen työ_{y,yy}n johtuvan Johannasta itsestään yliopiston johto välillisesti asettuu myös Johannan, tutkimusmateriaalissaan säilömiä yliopistoyhteisön kokemuksia vastaan. Toimiessaan näin symbolisesti koko yliopistoyhteisön kokemusten säilöjänä Johannan kohtalo edustaa myös hänen kaltoinkohdeltujen kollegojensa kohtaloa. Johannan romahdus on siten vahvasti koko yhteisön romahdus.

Katsojan on helppo nähdä, että Johannan kohtalon voisi kokea kuka tahansa yliopiston autonomiasta välittävä 2020-luvun yliopistomaailmassa. Uupumusta ei voi tässä tapauksessa moraalisesti säilyttää yksilön vastuulle. Vastuu on yliopiston johdolla. Dystooppisen Jokelan näytelmästä tekee se, että siinä johto kieltäytyy tästä vastuusta.

Vaikka näytelmän voi tulkita kertomukseksi yksilön uupumuksesta, sen suuri ansio on, että se ei ratsasta sisällöllisesti 2000-luvun työelämän suurella työuupumusnarratiivilla. Johanna ei lue omaa ja kollegojensa tilannetta psykologisina *burn out*-kertomuksina. Hän ja hänen nuorempi tutkijakollegansa Fiona Eskola (Marja Salo) analysoivat yliopiston loukattua autonomiaa muun muassa Michel Foucault'n, Jürgen Habermasin ja Chantal Mouffin teorioiden kautta. Johannan ex-mies, karikatyyrinen anekdootteja kertova vanhempi professori Eero Henrik Palola (Hannu-Pekka Björkman) taas intoutuu tutkimaan tilannetta Wittgensteinin kielipelin käsitteen kautta. Näytelmän sisältämä tulkintavaihtoehtojen moninaisuus ja runsaus vakuuttavat katsojan siitä, että yliopiston tilanteesta ei ole vain yhtä ainoaa totuutta.

Suhteessa yliopiston johdon edustamaan konsultti- ja bisnesjargoniin tämä tieteellisen keskustelun monitulkintaisuuden näyttäminen paljastaa kiinnostavan ristiriidan: jos yliopistoa pyritään johtamaan ja tulkitsemaan ainoastaan yhdenlaisen markkinapuheen ja siihen sisältyvien kilpailukyvyyn ja innovaatioiden käsitteiden ehdottoman totuuden kautta, ei ole ihme, jos tiedeyhteisö asettuu vastarintaan. Johanna ehdottaa bisnesjargonia suoltavalle, omaan totuuteensa sokeasti uskovalle rehtorille Leena Helander-Koskelalle (Maria Kuusiluoma), että tämä voisi oma-aloitteisesti erota tehtävästään. Johannan ehdotukseen on katsojankin helppo yhtyä. Rehtorin ehdoton totuus on jotain, mitä tieteellinen kriittis_{y,s} kaivaa ja jolla tiedeyhteisöä ei voi johtaa.

Turhat dosentit ja prekaari todellisuus

Paitsi yliopistojen ahdinkoa bisnesmaailman purituksessa, *Dosentit* luotaa akateemisen elämän eriarvoisuuksia, jotka ovat muuttuneessa yliopistossa tulleet yhä kipeämmin näkyviin, mutta toisaalta olleet aina piilevinä

taustalla. Tutkijayhteisön sisällä valta on jakautunut epätasaisesti vakaassa asemassa olevien ja itseään pätkätoilla elättävien välille. Samalla *Dosentit* paljastaa, miten hauraaseen asemaan myös aiemmin vakainasissa viroissa työskennelleet ovat joutuneet: käytännöllisen filosofian professorina toimivaa Eeroa (jonka julkiset esiintymiset rehtori vielä näytelmän alussa antaa Johannalle malliksi yliopistolle hyödyllisestä toiminnasta) uhkaa työttömy_{y,s}, sillä hän ei enää julkaise eikä näin ole yliopistolle "tuotava"⁶; Johanna taas julkaisee mutta yliopiston brändityön näkökulmasta vääränlaista tutkimusta.

Johannan kollegan ja entisen oppilaan, Fiona Eskolan hahmo on Eeron tavoin karikatyyrinen, tosin päinvastaisella tavalla: liioiteltu kuva nuoresta poliittisesti valvetuneesta, somessa aktiivisesta tutkijasta. Samalla hahmossa ruumiillistuu tutkijantyön mahdollisuuksien kaventuminen ja uramahdollisuuksien hiipuminen, joka koskettaa erityisesti yliopistojen murroksen aikana tai sen jälkeen valmistuneita.⁷ Fiona tekee väitöksenjälkeistä tutkimusta yliopistoyhteisön ulkopuolella, surkeassa taloudellisessa tilanteessa, kun Johanna tarvitsee apua haastatteluaineiston anal_yysiin. Johannan näkökulmasta entinen ohjattava pystyy hahmottamaan yliopiston valtarakenteita ja avaamaan työyhteisössä vellovaa pahaa oloa. Fiona tarjoaakin metaforaksi yliopiston toiminnalle Foucault'n kuvauksen panoptikonista, jossa tarkkaileva ja kontrolloiva järjestelmä on työntekijöiden sisäistämä. Hän myös uskaltaa kritisoida yliopistoa julkisuudessa ja ylipäänsä osallistua julkiseen keskusteluun - ja on Twitterissä jatkuvien solvausten kohteena.

Samalla Johannan on selvästi vaikea tavoittaa Fionan käytännön tilannetta: tutkimuksen tekoa ilman kuu-kausipalkkaa tai edes apurahaa. Tiedekunnan dekaani Mikko Heinilä (Tommi Korpela) käyttää valtaansa ja vastustaa tuntiopetustyön antamista Fionalle koska pitää tätä liian poliittisena, poleemisena ja "uhriutujana". Todellisuudessa tuntiopetuksella ei tietenkään elä, eikä palkkio useinkaan vastaa työn määrää, mutta *Dosenttien* maailmassa Fiona päätyy Johannan projektiin lopulta pelkällä opetuspalkkiolla. Toisin kuin Johanna, Fiona ei myöskään saa yliopistojohdolta edes nimellistä tukea vihapuheen keskellä. Vaikka Fionan hahmo on karikatyyri, se paljastaa samalla muiden, palkkaa yliopistosta saavien henkilöiden naiivisuuden: siinä missä Johanna voi vielä yrittää tehdä tutkimusta professorin työn ohessa (ja palaa loppuun), Fionan kaltaisilla, järjestelmän ulkopuolelle jääneillä tutkijoilla ei ole edes "varaa tutkia", niin kuin Fiona lopussa huomauttaa Johannalle.

Näytelmän nimi viittaa 2010-luvulla suomalaisten poliitikkojen suusta kuulutuihin puheisiin "kaiken maailman dosenteista". Johannan näytelmässä pitämän esitelmän otsikko "Turhia dosentteja vai tulevaisuuden avainpelaajia?" on niin ikään kuvaava, ja luento on upotettu Sipilän hallituksen opetusministeri Sanni Grahn-Laasosen kommentti luovuutta lisäävästä niukuudesta. Suora sitaatti ex-ministerin puheesta herätti teatterisalissa yleistä hilpeyttä. Julkisessa keskustelussa yliopistoyhteisöä on alettu pitää turhana eliittinä, joka

uinuu mukavuudessa. Siinä missä snellmanilainen yliopisto todella hahmottui "eliitin" kansallisena sivistysprojektina, 2010-luvun keskusjohtoisen yliopiston uudet pelisäännöt määrää kansallinen ja globaali talous. *Dosentit* alleviivaa oivaltavasti tutkijoiden sosiaalisen ja taloudellisen profiilin moninaisuutta.

Johanna, Fiona, Eero, Mikko ja Leena tuovat näkyville, miten ristiriitaisessa ja kestäättömässä tilanteessa ihmiset yliopistolla tekevät työtään. Lopulta tämä ei eroa paljon tilanteesta mopella muulla alalla: näytelmä kasvaakin koko yhteiskunnan kuvaksi. Ylhäältä tulee paine tehostaa ja tuottaa tulosta, kun alhaalla päivittäinen työ on selviytymistaistelua aikaa vastaan minimiin niukennetuilla resursseilla. Samaan aikaan ihmisten väliset henkilökiemiat ja -historiat aiheuttavat omat ristiriitansa. Oman asemansa pelastamiseksi voi olla valmis vaikkapa toisen aineiston käyttämiseen luvatta, jos sillä saa osoitettua oman tuottavuutensa, kuten Eero tekee. Hahmojen kamppailua katsoessa voi toivoa, että yleisö samaistuu heihin. Voi toivoa, että kuka tahansa yleisössä ymmärtää professorit, lehtorit ja tutkijat yliopistolla tai sen ulkopuolella ihmisiksi, jotka haluavat tehdä arvojensa mukaista työtä, saada siitä palkkaa ja tuntea, että työtä arvostetaan. Näin esitys myös purkaa yliopistolaisten ympärillä tiukassa pysyvää elitismien leimaa.

Tulevaisuuden akateeminen koti?

Dosentit kuvaa erilaisten maailmankuvien yhteentörmäyksiä. Huomiotalouden logiikalla toimivan sosiaalisen median lisäksi perinteinen media rakastaa yksinkertaisuuksia ja kärjistyksiä. Yliopistoyhteisön kokemat autonomian loukkaukset kääntyvät tv-lähetykseen valmistau-

tuvan toimittajan puheessa yksittäisen tutkijan henkilökohtaiseksi loukkaantumiseksi. Weilin "voiman" käsite toimii osana Johannan heräämistä todellisuuteen, joka hahmottuu väistämättömänä kamppailuna vallasta. Tutkijan idealistinen usko tiedon voimaan rumentuu. Vaadittuaan rehtorin eroa Johanna ymmärtää käyttäneensä myös itse "voimaa". Hän ei enää pelkäästään kanavoituttimustietoa työyhteisön pahoinvoinnista vaan asettuu henkilökohtaisesti rehtorin vallankäyttöä vastaan - ja tulee nujerretuksi.

Dosentit on tärkeä, koska se näyttää yliopiston todellisuuden ja ainakin hetkellisesti herättää toivon siitä, että paljastaminen saisi katsojan pysähtymään ja miettimään, mikä nykyisen tavoite on ja mihin se voi johtaa. Kuinka tehokasta ja tuottavaa on lopulta se, että professorit, lehtorit, opettajat ja hallintohenkilökunta ajetaan loppuun ja tutkijanuran alussa olevat saadaan epäilemään valintojensa kannattavuutta suhteessa omaan terveyteen?

Näytelmässä Johannan ja Eeron poika Aapo Palola (Otto Rokka) edustaa sukupolvea, jolla on vielä tulevaisuus edessä. Hänen huoleton läsnäolonsa muistuttaa, että joka vuosi uusi sukupolvi hakee ja otetaan sisään yliopistoon toiveikkaana opiskelun tarjoamista tulevaisuuden mahdollisuuksista. Lopulta herääkin kysymys, mitä yliopistolla tasaisin väliajoin toistuva uudistaminen ja leikkaaminen vie tulevaisuuden opiskelijoilta? Millaista uusien opiskelijoiden on huomata, että opetusta on vähemmän, professorit jäävät sairauslomille tai uusia ei rekrytoida eläkkeelle jääneiden tilalle, mutta samalla painostetaan valmistumaan aikataulussa? Minkälaisia mahdollisuuksia heille luodaan yliopiston kiristyvässä ilmapiirissä? Ja ehkä tärkeimpänä: voiko tällainen yliopisto olla enää tietoa ja ymmärrystä hehkuva akateeminen koti?

Viitteet & Kirjallisuus

- 1 *Aamulehti* 29.10.2021. Verkossa: [aamulehti.fi/lukijalca/arr-2000008362591.11.html](https://www.aamulehti.fi/lukijalca/arr-2000008362591.11.html)
- 2 *Helsingin Sanomat* (1.11.2021) lainaa oikeuskanslerin päätöstä: "Yliopistokolegion ehdotonta vaatimusta siitä, että kantelijan olisi tullut tehdä eläkkeelle jäämisestään ilmoitus yliopiston SAP HR -järjestelmään lähes vuosi ennen suunniteltua eläköitymisajankohtaa, on kuvatuissa olosuhteissa pidettävä kohtuuttomana ja suhteettomana." Verkossa: [hs.fi/kaupunki/helsinki/arc-2000008372922.html](https://www.hs.fi/kaupunki/helsinki/arc-2000008372922.html)
- 3 *Timm Sanomat* 1.11.2021. Verkossa: [- 4 ri+Moira+von+Wrightllesyyna+luottamus-pula
  - 4 Tosielämässä aiheesta ovat kirjoittaneet mm. Hanna Kuusela, Mikko Poutanen, Tuomas Tervamäki, Tuukka Tomperi ja Veera Kaleva: "Yliopistolain uudistuksen jälkeen korkeakoulupolitiikassa on edennyt tulostavoitteiden ja korkeakoulutuksen hyötyajattelun painottaminen sekä tahto lisätä strategista johtamista yliopistoissa. Uudistukset ovat johtaneet henkilöstön pahoinvointiin." *Politiikasta* 16.3.2021. Verkossa: \[politiikasta.fi/kaupunki/helsinki/arc-2000008372922.html\]\(https://www.politiikasta.fi/kaupunki/helsinki/arc-2000008372922.html\)
  - 5 Alkup. "Tlliade ou le poeme de la force". Suom. Kirsti Simonsuuri. *Parnas* 2/1976, 73-92.](https://www.ts.fi/uutiset/paikallisec/5470746/bo+A-kademin+hallicus+antoi+potkut+rehto-
</div><div data-bbox=)

- 6 Tosielämän vastaava kuvaus löytyy Janne Saarikiven esseestä: "Yliopistomaailma on kriisissä, mutta tietessä on myös paljon sellaista, mikä ei tarvitse yliopistoa". *Image* 5.1.2021. Verkossa: [apu.fi/arcikkelit/yliopisto-on-kriisissa-ja-janne-saarikivi-tyoton-essee](https://www.apu.fi/arcikkelit/yliopisto-on-kriisissa-ja-janne-saarikivi-tyoton-essee)
- 7 Aiheesta on puhunut hiljattain esimerkiksi Marke Ahonen: "Antti-kincutkija Marke Ahonen ei enää usko akateemiseen uraan - valtionpalkinnon saaminen tuntui silti tärkeältä". *Yliopisto* 8/2021. Verkossa: [helsinki.fi/fi/uutiset/yliopisto/antiikintutki-ja-marke-ahonen-ei-ena-usko-akateemiseen-uraan-valtionpalkinnon-saaminen-cuncui-silti-tarkealca](https://www.helsinki.fi/fi/uutiset/yliopisto/antiikintutki-ja-marke-ahonen-ei-ena-usko-akateemiseen-uraan-valtionpalkinnon-saaminen-cuncui-silti-tarkealca)